

Arrest

nr. 123 297 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2009 houdende de intrekking van het recht op vestiging in het Rijk alsook van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 13 december 2004 een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische partner. Hij werd op 17 januari 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en ontving op 17 oktober 2007 de C-kaart.

De rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen vernietigt op 24 juni 2008 het huwelijk van de verzoeker wegens strijdigheid met de openbare orde. In graad van beroep bevestigt het Hof van Beroep te Antwerpen het voormelde vonnis bij arrest van 14 oktober 2009.

Op 13 november 2009 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) het recht op vestiging van de verzoeker in te trekken. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 9 september 2013 aan de verzoeker betekend. Het zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing, die de intrekking van het recht op vestiging betreft, luidt als volgt:

“E. B., A., Geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko Adres: (...)

Mijnheer, Mevrouw,

Betrokken vreemdeling diende op 13.12.2004 een aanvraag vestiging in in functie van zijn Belgische echtgenote A., F. met wie hij gehuwd was op 23.11.04. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 17.01.2005. Op 17.10.07 verkreeg hij een C kaart.

Het huwelijk tussen de betrokkene en A. F. werd op 24.06.2008 vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Dit vonnis werd in beroep bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van datum 14.10.2009 (referentie 2008/AR/2944)

De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

De tweede bestreden beslissing, die het bevel om het grondgebied te verlaten omvat, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

genomen op datum van 13.11.2009

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid wordt aan E. B., A. geboren te (...) onderdaan van Marokko, het bevel gegeven om uiterlijk op 9/10/2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4)

REDEN VAN DE BESLISSING.

Art 7,3° van de wet van 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van datum 1410 2009 (referentie 2008/AR/2944) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane A. F. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art 7,2° van de wet van 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten:

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

Indien dit bevel met opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1 Hij licht dit middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing valt de volgende motivering te lezen voor de intrekking van het recht op vestiging in het Rijk:

“De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken. ”

Deze motivering volstaat geenszins. In de bestreden beslissing ontbreekt namelijk de concrete rechtsgrond waarop de intrekking van het vestigingsrecht van verzoeker gebaseerd is.

Verwerende partij verwijst immers enkel naar een algemeen rechtsprincipe, namelijk 'Fraus omnia corrumpit' ter staving van de bestreden beslissing. Dit is niet afdoende. Verzoeker heeft het recht om te weten op basis van welke concrete rechtsregel uit de Vreemdelingenwet zijn recht op vestiging ingetrokken werd door verwerende partij. Hij tast hieromtrent echter in het duister. Doordat verwerende partij met geen woord rept over de concrete rechtsgrond op basis van dewelke de bestreden beslissing genomen werd, maakte verwerende partij zich schuldig aan een schending van de formele motiveringsplicht.”

3.1.2. Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoeker enkel de wettigheid betwist van de eerste bestreden beslissing. Het eerste middel wordt dan ook onderzocht in dit kader van de eerste bestreden beslissing, met name de intrekking van het recht op vestiging.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.3. De verzoeker meent dat de concrete rechtsgrond waarop de bestreden beslissing steunt ontbreekt. Hij meent dat het niet afdoende is dat de verweerder verwijst naar het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”, de verzoeker zou het recht hebben te weten op basis van welke concrete rechtsregel uit de vreemdelingenwet zijn recht op vestiging werd ingetrokken.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, gemotiveerd dat het vestigingsrecht van de verzoeker wordt ingetrokken. In de eerste bestreden beslissing licht de gemachtigde verder toe dat verzoekers huwelijk, op grond waarvan hij de vestiging verkreeg, op 24 juni 2008 werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, dat dit vonnis door het Hof van Beroep te Antwerpen werd bevestigd op 14 oktober 2009, dat daaruit is gebleken dat de verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdane op te bouwen en dat verzoekers frauduleuze intenties duidelijk blijken uit het arrest van het Hof van Beroep. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig om te besluiten dat verzoekers recht op vestiging op grond van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” wordt ingetrokken, temeer nu de verzoeker de concrete vaststellingen van de gemachtigde op geen enkele wijze betwist. Deze motivering laat de verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Nu in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de

juridische grondslag van de bestreden beslissing niet of onvoldoende is vermeld. Ook een algemeen rechtsbeginsel kan immers als rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Evenmin ligt een schending voor van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Fundamentele Rechten en Vrijheden van de Mens, ondertekend te Rome op 5 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht zijn middel toe in twee onderdelen.

3.2.1. Het eerste onderdeel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel

Op 13 november 2009 nam verwerende partij de beslissing tot intrekking van verzoekers' recht op vestiging in het Rijk. Deze beslissing werd aan verzoeker slechts op 9 september 2013, oftewel bijna vier (4) jaar later, betekend. Dit kan men bezwaarlijk een zorgvuldige en redelijke gang van zaken noemen. Verzoeker verblijft sinds 17 januari 2005 op legale wijze in België. Als een donderslag bij heldere hemel werd hem in september 2013, nadat hij reeds acht (8) jaar legaal in België verbleef, de bestreden beslissing betekend. Door bijna vier jaar te wachten met de betekening van de bestreden beslissing, werd elke redelijke termijn ruimschoots overschreden.

Verzoeker was al die tijd in de waan dat hij zijn leven in België verder kon uitbouwen. Hij werkte hier geruime tijd als bouwvakker, en zit momenteel na een arbeidsongeval met ziekteverlof thuis. Door verwerende partij bijna vier jaar te laten wachten op de betekening van de bestreden beslissing, en hem gedurende die lange jaren te laten integreren en zijn leven verder uit te bouwen in onze maatschappij, heeft verwerende partij de impact van de bestreden beslissing op onnodige en onzorgvuldige wijze ernstig vergroot. De dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen, die de bestreden beslissing op 9 september j.l. betekende, ging onzorgvuldig en onredelijk te werk door bijna vier jaar te wachten met deze betekening. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen als een verlengstuk van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient beschouwd te worden. Deze diensten vormen één entiteit.

Door aan verzoeker de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging met een bevel om het grondgebied te verlaten pas te betekenen bijna vier jaar na datum, heeft verwerende partij om te beginnen het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Bij zijn taakvervulling heeft de verwerende partij (waarbij in het achterhoofd dient gehouden te worden dat de dienst Vreemdelingenzaken in Antwerpen slechts een verlengstuk is van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel en de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid) elke redelijke termijn overschreden, en de belangen van verzoeker onnodig geschaad. Verzoeker werd immers jarenlang in de waan gelaten dat hij zijn leven in België kon uitbouwen, hetgeen hij ook effectief deed. De impact van de bestreden beslissing werd hierdoor onnodig vergroot. Verzoeker is ondertussen maar liefst meer dan acht jaar legaal in het land, en heeft hier het centrum van zijn belangen gevestigd. Kortom, bijna vier jaar wachten vooraleer men overgaat tot de betekening van een beslissing die een zodanig grote impact op iemands leven heeft, en die persoon gedurende al die jaren in de waan laten dat hij ongestoord zijn leven in België kan uitbouwen, kan men bezwaarlijk een zorgvuldige handelswijze noemen. Daarnaast heeft verwerende partij met zijn beslissing het redelijkheidsbeginsel geschonden. Bijna vier jaar wachten vooraleer over te gaan tot de betekening van een beslissing kan men immers bezwaarlijk redelijk noemen.”

3.2.1.1. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van

het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.1.2. De verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing van 13 november 2009 bijna 4 jaar later werd betekend. De verweerder heeft volgens de verzoeker elke redelijke termijn overschreden bij het ter kennis brengen van de bestreden beslissingen. Hij meent dat de verweerder hem hiermee in de waan liet dat hij in België zijn leven kon uitbouwen. Hij heeft zich ook gedurende deze jaren geïntegreerd. De impact van de bestreden beslissing werd hierdoor onnodig vergroot volgens de verzoeker. Hij zou immers al acht jaar legaal verblijven in België en hier het centrum van zijn belangen gevestigd hebben.

3.2.2.3. De Raad wijst er op dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing evenwel geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoeker aangaande de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissingen kan niet tot de nietigheid van deze beslissingen leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Bovendien gaat de verzoeker er ten onrechte van uit dat hij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissingen reeds acht jaar legaal in België verbleef. Er dient immers op gewezen te worden dat de intrekking van het recht op vestiging retroactief werkt en dat ook de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat de verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend. De verzoeker diende dan ook te weten dat dat het vestigingsrecht dat hem werd verleend naar aanleiding van dit vernietigde huwelijk derhalve eveneens als niet bestaande moet worden beschouwd (RvS 7 december 2004, nr. 138.115).

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze geoordeeld heeft dat het recht op vestiging van de verzoeker ingetrokken diende te worden gelet op de in het arrest van het hof van beroep vastgestelde fraude in de vorm van het schijnhuwelijk met de Belgische A.F. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de beslissing op een onzorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding zou zijn tot stand gekomen.

Nu voorts geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De verzoeker licht het tweede onderdeel van het tweede middel als volgt toe:

“Tweede onderdeel

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekende partij zijn privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. In casu blijkt duidelijk dat verzoeker door de bestreden beslissing geschonden werd in zijn privéleven. Verzoeker verblijft immers reeds sinds 17 januari 2005 op legale wijze in België, en heeft gedurende deze meer dan acht jaar het centrum van zijn belangen in ons land gevestigd. Hij werkt(e) hier, heeft een kennissen- en vriendenkring opgebouwd en maakt na deze lange jaren van legaal verblijf een integraal deel uit van onze maatschappij. Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoeker reeds meer dan acht jaar op legale wijze in het land verbleef toen ze overging tot de betekening van de bestreden beslissing. Verwerende partij was bijgevolg op de hoogte (of diende dit toch te zijn) van verzoekers' privéleven in België. Na meer dan acht jaar legaal verblijf dient men immers redelijkerwijze aan te nemen dat een persoon de nodige sociale banden heeft gesmeed met de gemeenschap waarin hij leeft. Verwerende partij was dus op de hoogte (of diende dit te zijn) van het gezinsleven van verzoekende partij op het grondgebied, maar hield er desondanks op geen enkel moment rekening mee. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Bij de beslissing om verzoekende partij haar recht op vestiging in te trekken en hem van het grondgebied te verwijderen, er geen rekening gehouden met verzoekende partij haar recht op gezinsleven en op een privéleven. De verwerende partij heeft voor het nemen van haar beslissing geen evenredigheidstoets gevoerd, noch heeft ze aangetoond waarom de inmenging nodig was in een democratische samenleving. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Door geen rekening te houden met verzoekers' recht op een privéleven, hetgeen gewaarborgd wordt door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, ging verwerende partij bij het nemen van de beslissing manifest onzorgvuldig te werk, hetgeen een schending van de zorgvuldigheidsverplichting inhoudt.

Verzoeker wenst omwille van de hierboven uiteengezette redenen dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen

deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance” -toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.2.2. De verzoeker voert aan dat er bij het nemen van de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en zijn privéleven. De verzoeker betoogt dat hij reeds sinds 17 januari 2005 op legale wijze in België verblijft en het centrum van zijn belangen gedurende meer dan acht jaar in het Rijk heeft gevestigd. Verder geeft hij aan hier te werken en een kennissen- en vriendenkring opgebouwd te hebben. Na al deze jaren zou hij een integraal deel uitmaken van onze maatschappij. Volgens de verzoeker heeft de verweerder geen rekening gehouden met het voormelde legaal verblijf.

3.2.2.3. Wat het gezinsleven betreft

De Raad merkt op dat de verzoeker zeer vaag verwijst naar een gezinsleven in België, doch dat hij niet uiteenzet op welk gezinsleven hij zich precies beroept. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 13 december 2004 een aanvraag tot vestiging als echtgenoot van een Belgische partner indiende. Echter heeft de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 24 juni 2008 het huwelijk van de verzoeker vernietigd wegens strijdigheid met de openbare orde. Bij arrest van 14 oktober 2009 werd dit vonnis in graad van beroep bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen. De

eerste bestreden beslissing werd op 13 november 2009 genomen en op 9 september 2013 ter kennis gebracht. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de vernietiging van dit huwelijk wegens strijdigheid met de openbare orde tot gevolg dat het huwelijk geacht wordt nooit bestaan te hebben, daar het een schijnhuwelijk betrof. Hieruit volgt dat de verzoeker niet kan volhouden over een legaal verblijf beschikt te hebben gedurende de voormelde periode. Bovendien wordt in beide bestreden beslissingen uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 14 oktober 2009. Uit dit arrest, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het buiten betwisting staat dat de feitelijke scheiding dateert van 3 december 2005, toen de verzoeker de echtelijke woonst verliet. Uit het geheel van de overwegingen van voormeld arrest blijkt duidelijk dat er anno 2009 reeds langere tijd geen sprake meer was van enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en de Belgische A.F. Gezien de verzoeker verder geen enkel element bijbrengt dat gelinkt kan worden aan een enig gezinsleven in België, dient de Raad vast te stellen dat de verzoeker er niet in slaagt het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat geen schending van het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

3.2.2.4. Wat het privé-leven betreft

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Waar de verzoeker betoogt dat hij sinds 2004 een privéleven heeft uitgebouwd in België, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker wederom in gebreke blijft om het bestaan en de reikwijdte van zijn privéleven concreet te verduidelijken en aannemelijk te maken, zodat de Raad dan ook niet kan nagaan in welke mate de verweerder daarmee geen rekening zou hebben gehouden. De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan de verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, toekomt om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissingen dit heeft geschonden. *In casu* beperkt de verzoeker zich tot een aantal zeer vage blote affirmaties en verwijst hij op algemene wijze naar rechtspraak van het EHRM, doch met zijn vage en niet concreet onderbouwde betoog toont hij niet aan daadwerkelijk een beschermenswaardig privéleven in België te hebben uitgebouwd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissingen duidelijk naar voor komt dat deze werden genomen nadat uit de vernietiging van zijn huwelijk met een Belgische onderdane duidelijk was gebleken dat de verzoeker de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt aangezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met haar aan te gaan. De verzoeker betwist niet dat hij een schijnhuwelijk aanging en dat dit huwelijk werd vernietigd door de bevoegde rechtscolleges. Verzoekers privéleven waar hij zich thans op beroept, spruit dan ook enkel voort uit de fraude die hij zelf heeft begaan teneinde een verblijfsrecht in België te bekomen. In dit licht kan de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maken waarom de Belgische overheid zijn beweerde privéleven in België dat slechts door het eigen frauduleuze handelen tot stand is kunnen komen, zou moeten honoreren. De verzoeker toont evenmin aan dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen juist evenwicht zou zijn bewaakt, gelet op de ernst van de door hem begane fraude.

3.2.2.5 Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat *in casu* artikel 8 van het EVRM of de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

3.2.3 Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE